

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci **žalobce: Ing. B. S.**, bytem G. 511/1, B., *zastoupeného: JUDr. Radkem Bechyněm, advokátem se sídlem Legerova 148, Kolín*, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.5.2015 č. DSH/4173/15,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Městského úřadu Klatovy, odboru dopravy – dopravního úřadu ze dne 9.2.2015 č.j. OD/1766/15/Kk, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod druhý zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, přičemž žalovaný snížil pokutu žalobci na 6.000,- Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel na 7 měsíců a ve zbytku potvrdil prvostupňové rozhodnutí, podle něhož žalobce dne 20.11.2014 v 11:49 hodin řídil po silnici č. I/27 ve směru od Klatov na Plzeň osobní automobil Renault Trafic RZ X v obci Červené Poříčí (u zdi obory místního zámku) a překročil zde nejvyšší dovolenou rychlost v obci o minimálně 45 km/h.

Žalobce v **žalobě** tvrdil, že z celého rozhodnutí není patrné, kde ke spáchání přestupku mělo dojít, neboť místo měření je vágně popsáno. Dále se podle žalobce správní orgán nevypořádal s tvrzením, že při měření mohlo dojít k tzv. dvojité reflexi. Dále žalobce tvrdil, že nebyla prokázána jednoznačně jeho vina, neboť vozidlo v době spáchání přestupku neřídil on, nýbrž osoba jemu blízká, která před kontrolou ze strany policie vozidlo opustila a předala řízení žalobci. Žalobce tuto skutečnost neuvedl dříve, neboť předpokládal, že veškerými důkazy se bude zabývat správní orgán sám i bez návrhu. Podle tvrzení žalobce příslušníci PČR neměli vozidlo v dohledové kontrole. Rovněž žalobce namítal, že mu nebyly naprosto prokázány materiální znaky jednání, tedy že by svým jednáním kohokoli ohrozil či narušil veřejný zájem, kdy není v napadeném rozhodnutí konstatováno, koho žalobce svým jednáním ohrozil. I kdyby tedy žalobce formálně přestupek spáchal, nebylo mu prokázáno, že by svým jednáním kohokoli ohrozil, kdy tuto skutečnost mohl správní orgán prokázat výpovědi policistů.

Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** navrhl zamítnutí žaloby s tím, že vznik dvojité reflexe je podle žalovaného v dané věci zcela vyloučen. Místo měření je vymezeno tak, že má oporu v podkladech rozhodnutí a bylo vymezeno i totožným způsobem v napadeném rozhodnutí, tudíž není skutek zaměnitelný s jiným. Podle žalovaného po celé správní řízení žalobce netvrdil, že by vozidlo neřídil, výslovně prohlásil, že zůstává nečinný. V takovém případě není úlohou správních orgánů domýšlet všechny možné varianty skutkového děje. Bylo na žalobci zvolení procesní strategie a skutečnost, že zůstal nečinný, jde k jeho tíži. O osobě řidiče nevznikly rozumné pochybnosti, žalobce bez jakýchkoli námitek podepsal oznámení přestupku, kde byl označen za řidiče vozidla. Žalovaný poukázal na rozsudek NSS ze dne 4.12.2013 sp.zn. 1 As 83/2013, podle něhož není vhodné uchovávat paletu námitek až do odvolání, kdy se obviněný připraví o možnost jejich posouzení oběma instancemi. Žalovaný považuje tvrzení žalobce za zcela účelové. Podmínkou pro naplnění předmětné skutkové podstaty není ohrožení jiného účastníka silničního provozu a provádět za tímto účelem svědecké výpovědi policistů považuje žalovaný za nadbytečné. Z judikatury NSS podle žalovaného vyplývá, že nepřidruží-li se ve věci zvláštní významné okolnosti, dojde k naplnění materiálního znaku vždy. Takové okolnosti ve věci žalobce nenastaly. Žalobce projížděl domovní zástavbou, kde je vysoká pravděpodobnost výskytu chodců, a to o 45 km/h vyšší rychlostí, než je dovolená. O naplnění materiálního znaku nemůže být pochyb. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně pak je materiální znak hodnocen tak, že správní orgán přihlédl k míře překročení nejvyšší rychlosti, které je velké a samo o sobě naplňuje materiální znak přestupku, neboť při něm bezpochyby hrozí způsobení až fatálního následku při případném střetu s chodcem.

Součástí **správního spisu** je oznámení o přestupku ze dne 20.11.2014, podle něhož žalobce v tento den v 11:49 hodin řídil osobní motorové vozidlo výše označené RZ v obci Červené Poříčí a byla mu naměřena radarem Ramer 10C rychlost 95 km/h po odečtení odchylky v úseku, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Žalobce se do oznámení nevyjádřil, pouze se podepsal. Podle úředního záznamu ze dne 4.12.2014 vozidlo žalobce jelo směrem od obce Švihov a bylo policií zastaveno na odstavné ploše v obci Borovy a jako řidič byl ztotožněn žalobce. Jelikož se jednalo o přestupek, který není možné řešit v blokovém řízení, bylo sepsáno oznámení o přestupku. Dále je součástí spisu i záznam o přestupku pořízený radarem včetně fotografie předmětného vozidla vyobrazeného jako celek i s čitelnou

registrační značkou, a dále je zde fotografie žalobce při kontrole. Součástí spisu je i ověřovací list rychloměru. Při jednání dne 9.2.2015 žalobce prostřednictvím svého zmocněnce uvedl, že v současné situaci zůstává nečinný a důkazní břemeno a prokázání skutku nechává plně na správním orgánu.

Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí vycházel z oznámení přestupku a z úředního záznamu a ze záznamu z radaru, z nichž vyplývá, že bylo zachyceno osobní vozidlo příslušné RZ a toto bylo následně na odstavné ploše v obci Borovy zastaveno a kontrolou předložených dokladů byla zjištěna totožnost řidiče. Záznam o přestupku z radaru prokazuje naměřenou rychlost a místo měření v obci Červené Poříčí v úseku nejvyšší dovolené rychlosti 50 km/h u zdi obory místního zámku ve směru příjezdu k rychloměru a následně druhá fotografie z rychloměru zachycuje podobu kontrolovaného řidiče – žalobce. Na podkladě dokazování písemnostmi ze spisu PČR a vyjádřením zmocněnce žalobce dospěl správní orgán I. stupně k závěru o tom, že bylo nepochybně zjištěno a prokázáno spáchání předmětného přestupku žalobcem. Správní orgán uvedl, že přihlédl k míře překročení nejvyšší dovolené rychlosti o minimálně 45 km/h, kdy se jedná o celkové překročení velké, které samo o sobě naplňuje materiální znak přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti jízdy v obci, neboť při tomto bezpochyby hrozí způsobení až fatálního následku při případném střetu s chodcem, přičemž v rámci předmětné kvalifikované podstaty přestupku jde o překročení menší (o 5 km/h), což bylo vyhodnoceno ve prospěch žalobce.

V odvolání žalobce namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, zejména ohledně proškolení policistů pro měření, a zda nedošlo z jiného důvodu k pozbytí certifikace, což by znamenalo, že výstup z měření by nebyl použitelným důkazem. Podle žalobce návodem k obsluze vyžadovaný postup měření rychlosti nebyl dodržen, o čemž svědčí fotografie pořízená tak, že minimálně hrozí tzv. dvojitá reflexe. Žalobce navrhl provést výsledky zakročujících policistů s důrazem na objasnění technických okolností měření rychlosti.

Žalovaný v odůvodnění **napadeného rozhodnutí** uvedl, že listinné důkazy jako oznámení přestupku a záznam z radaru spolu navzájem korespondují a doplňují se a žalovaný nemá o jejich věrohodnosti pochybnosti. Dokladem o platnosti ověření přístroje je ověřovací list. Při jednání se zástupce žalobce k věci nevyjádřil. Měření rychlosti prováděli příslušníci dopravní policie, oddělení silničního dohledu Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, kdy měření rychlosti vozidel je běžnou součástí výkonu jejich povolání. O tom, zda postupovali při měření rychlosti správně, tedy není v běžně se vyskytujících případech důvod pochybovat, zvláště je-li výstup z měřicího zařízení naprosto příkladný jako v tomto případě. O způsobu a kvalitě měření vypovídá předně kvalita automatizovaného výstupu z měřicího zařízení. Zde je zřetelně zachyceno celé vozidlo žalobce včetně registrační značky, přičemž je uvedeno, že měření probíhalo v automatizovaném režimu, tedy po odstavení vozidla rovnoběžně s vozovkou, měření probíhá plně automaticky. Žalovaný odkázal na rozsudek NSS č.j. 1 As 83/2013-62 ze dne 4.12.2013, podle něhož „na účinné zpochybnění výsledku měření by musely nepochybně být identifikovány nosné údaje pro měření, tedy vzájemné pozice rychloměru a měřeného vozidla v okamžiku měření rychlosti. To pouhým odkazem na fotografii nebo poukázáním na číslo stránky manuálu k obsluze rychloměru zjistit nelze. Je obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení, jinak se stěžovatel

připraví zbytečně o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může ex post podaná obrana o chybách měření jevit účelovou.“ Podle žalovaného o výstupu z měřicího zařízení nevznikají žádné důvodné pochybnosti, které by vyžadovaly doplnění dokazování o výsledch policistů. Žalobce výsledek měření nijak konkrétně nezpochybňuje, neuvádí, v čem spatřuje nesprávné použití měřicího zařízení, kdy se omezuje na holé tvrzení, že měření bylo provedeno v místech, kde není vyloučena tzv. dvojitá reflexe. Proč by k ní mělo dojít, neuvádí. Žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 29.5.2014 sp. zn. 10 As 25/2014, podle něhož „veškerá v odvolání uplatněná žalobcova tvrzení byla jen neodůvodněnými spekulacemi, k nimž žalobce nenabídl rozumné důkazy a žádné důkazy se správnímu orgánu nenabízely ani ze spisu či z kontextu věci. Není jasné, co by výsledk policistů mohl pro věc samu přinést. Není smyslem výsledku, aby správní orgán zkoušel policisty ze znalostí manuálu k obsluze měřicího přístroje. Nelze dovodit, že i v případě, kdy správní orgány nemají důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních, jsou přesto povinny opatřovat další důkazy v závislosti na vůli přestupce. Z judikatury naopak vyplývá uvážení správního orgánu ohledně rozhodnutí, jaké důkazy provést a jaké nikoli.“ Tzv. dvojitá reflexe je málo pravděpodobný jev, který vznikne tak, že se radarový signál odráží od měřeného vozidla na vozidlo přijíždějící v protisměru, od kterého je radarový signál opět odražen zpět na první vozidlo a dále k měřicímu přístroji. V takovém případě se počítá rychlost protijedoucího vozidla s dvojitou rychlostí měřeného vozidla. Prokazatelně jsou tyto reflexní jevy patrné na nerealisticky vysoké naměřené rychlosti. V daném případě k tomuto nedošlo a na fotografii je nadto vozidlo žalobce zachyceno jako jediné a je patrné, že se v blízkosti žalobce protijedoucí vozidlo vůbec nenachází. Jinak by bylo zachyceno na snímku. Listinné důkazy pořízené policejním orgánem jsou způsobilé sloužit v řízení jako důkaz, kdy z kvality pořízených podkladů nevznikla žádná rozumná pochybnost o tom, že by měření proběhlo nesprávně a v rozporu s návodem k obsluze. Přestupek spočíval v překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, který byl zjištěn a zdokumentován certifikovaným silničním rychloměrem, kdy výstup z tohoto zařízení je v takové kvalitě, že obстоjí jako klíčový důkaz, a o dodržení návodu k obsluze nevznikla žádná pochybnost. Tento důkaz koresponduje s dalším důkazem, oznámením přestupku. Následkem žalobcova jednání – překročení nejvyšší dovolené rychlosti, bylo ohrožení zájmu chráněného zákonem, jímž je bezpečnost silničního provozu, a mezi jednáním žalobce a následkem je příčinný vztah.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Žaloba není důvodná.

Není pravdivé tvrzení v žalobě, že není jasné z celého rozhodnutí místo spáchání přestupku. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je označena nejen obec Červené Poříčí, nýbrž také bližší upřesnění místa slovy "u zdi obory místního zámku", což odpovídá údajům na oznámení přestupku. Dále v odůvodnění rozhodnutí správní orgány shrnuly obsah úředního záznamu zakročující hlídky, z něhož vyplývají shodné údaje o místě spáchání přestupku a také směr, jímž se vozidlo žalobce pohybovalo, tedy od Švihova. Tyto skutečnosti rovněž vyplývají ze záznamu o přestupku pořízeném radarem, kde je zřejmý směr jízdy a zachycené vozidlo žalobce s čitelnou poznávací značkou.

Jelikož právě fotografie na záznamu z radaru jasně zobrazuje celé vozidlo žalobce s poznávací značkou a reálnou změřenou rychlostí, dle názoru soudu tento důkaz nebyl zpochybněn tvrzením žalobce, že mohlo dojít k dvojité reflexi. Vzniku tohoto jevu nenasvědčují žádné okolnosti, když z fotografie nic takového nevyplývá a vozidlo žalobce je jako jediné na ní zachyceno, a to ve standardní pozici. Soud se tak plně ztotožňuje s argumentací žalovaného v napadeném rozhodnutí o nedůvodnosti tvrzení žalobce o vzniku tohoto jevu.

Tvrzení, že žalobce vozidlo v době spáchání přestupku neřídil, nýbrž že řidičem byla osoba jemu blízká, která před kontrolou ze strany policie vozidlo opustila a předala řízení žalobci, žalobce neuplatnil po celé správní řízení, tedy ani do oznámení přestupku, ani v řízení před správním orgánem prvního stupně, ani v odvolání, nýbrž poprvé v žalobě. Především je dle názoru soudu logické, že taková zásadní okolnost, že žalobce v době spáchání přestupku vozidlo neřídil, tedy žalobce vyvíňující, pokud by byla pravdivá, byla by vznesena již při samotné silniční kontrole. Dále by nepochybně byla tvrzenou skutečností a předmětem dokazování při jednání před správním orgánem prvního stupně, kde se jednání zúčastnil zástupce žalobce a výslovně uvedl, že se k věci nechce více vyjádřit a navrhnout další důkazy. Ani po vydání prvostupňového rozhodnutí, jímž byl již žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku, se nebránil v odvolání tvrzením, že vozidlo v inkriminované době neřídil. V žalobě pak je toto tvrzení pouze ve zcela obecné rovině, když žalobce nepřednesl žádnou konkrétní alternativní verzi skutkového děje (kdo a proč by se se žalobcem měl v časovém úseku mezi změřením rychlosti vozidla a silniční kontrolou ve vozidle vyměnit). Soud proto takovou žalobní námitku neuznal, neboť se z uvedených důvodů jeví účelovou a nevěrohodnou. Z téhož důvodu soud považuje za nadbytečné doplňovat dokazování o výslech zakročujících policistů, když o spáchání přestupku žalobcem, vč. otázky jeho ztotožnění při silniční kontrole, existuje dostatek podkladů, které jsou ve vzájemném souladu (oznámení přestupku, úřední záznam, záznam přestupku z radaru).

Správní orgán prvního stupně se pak dle názoru soudu v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal dostatečně i s otázkou naplnění materiálního znaku přestupku. Zkonstatoval totiž, že v daném případě došlo k tak výraznému, téměř dvojnásobnému překročení nejvyšší dovolené rychlosti jízdy v obci, že již toto překročení samo o osobě zahrnuje bezpochyby i materiální stránku, neboť představuje ohrožení zejména chodců. Soud se s tímto závěrem plně ztotožňuje.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 31. března 2016

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová